

בטעות, צעקה

שניות מספר לפני שידור תוכנית הרדיו חביבת-קהלילדים ושיועד לשאול, המשודרת בקול ישראל מדי שבת, נשמעה צעקת "שקט!" לא רכה ביותר מפיו של עורך התוכנית רח"קול שמואל ריון, שהופתע לשמוע, מאור חר יותר שצעקתו שודרה, שלא בהתאם ל"תוכנית מעל גלי-האחר, הסיבה: ששון ה"אולפן, לפיו פעל, "שמואליק", פיגר בשתי דקות.

כשנשאלה יפה (זה הסוד שלי) ירקוני, כוכבת הזמרלחש, חודש אחרי היחולל בתה (השניה), תמר, מדוע בחרה לה דחקה שם



זמר רחוב רחמים סביח וקהל עין הרע

זה, השיבה: "זהו אחד השמות היחידים שטרם הופיעו בשירים שלי."

עם דחיית משפטו נגד הארץ, לא שקט זמן שניאור, המשורר המזוקן והרגיש לכבוד עצמו יותר מאשר לכבוד אחרים, פירסם ב"דינות-אחרונות מכתב חוקפני בו כינה את סופרי העתון "ארחי פרחי העושים שם במלאכת הרפרטוז", כלומר אלה שסוחבים שם פגרי חתולים מאשפות ומשליכים אותם לחצרות שנואות..."

סופר בעל-זקן אחר, יהושע (ר' בנימין) התלמי, השיב לדרישה לקחת חלק בפעולה נגד המיסיונים בהצעה מקורית: להקים מיס' יון נגדי, המכון לגייר את נוצרי ישראל, שיאלץ את המיסיונרים להקדיש את מרצם לחינוך האמונה בעדותיהם.

למלחמת דת קנאית יצא גם ראש עיריית טבריה, איש מפא"י משה צחר, שלקח ב"שבוע שעבר את כל בשר החזיר שנמצא באחד האיסטילונים, שרף אותו במו ידיו, לעיני העוברים והשבים ברחוב, אחרי ש"שילם את מלוא תמורתו לבעל האיסטילון."

בתוספת ריקודים

אמר נחום גולדמן, חלקי-החסרקות, יו"ר שבי"א-הסוכנות היהודית, ברצותו להזהיר את באי כינוס הועד הפועל הציוני מפני התי"נחנות הציונות: "על כל אחד מכם להוכיח שהוא עדיין בין אלה היכולים לעשות משהו." הוכחת השומעים: מחיאת כף כללית וסוערת. עם פתיחת הצגת מחזהו בערבות הנגב ב"פאריס (העולם הזה 844), התבשר יגאל (דוד גבר) מופיניזון כי המחזה מוצג עתה גם בניו-יורק על ידי הלהקה היהודית פולקס גם, ששינתה את שמו למקרב על הנגב, הוסיפה לו כמלחגה שירים וריקודים.

בתום שבוע לירידת הבכורה של השלג בירושלים עדיין נשאר בחצר בית-השידור זכר בודד לגולם השלג אותו הקימו אנשי קול ישראל: סיגור עבה, תרומת מנהל מח' לקח המוסיקה, קראל סלומון, לציונו האי-שי של הגולם.

במסיבה לכבוד החלמתם של עורכי העולם הזה, הכניס מבקר הקולנוע המזוקן והממוש' קף של הארץ מירד (שמעון הדמרא) "שי" (ראה במדינה) מטבע מנדטורית בת 2 מיל לפיו, הוציאה חזרה בתשובה על הדרישה לשאת נאום: "אין מילים בפי!"

באותה הזדמנות חלק עורך-הרדיו תמיר מחמאה לאחת הנוכחות, ששמה (כמו האחרות) חן בעיניו: "את כל יום נראית יותר יפה. היום את נראית כמו מחר!"

חלף הניע בידו בתנועת יאוש: אילו היה בידיו סכום כזה, לא היה חושב על משפטים דחקה. במקום זה, היה נכנס למסעדה הקרובה ואוכל ארוחה טובה. הוא לא זכה לכ"זאת מזה זמן רב.

דרכי אדם

הגתופף העיזר

אפילו לולא היה עיזר, לא היה יכול רח"מים סביח במקום טוב יותר ממדור גה של מסגד נטוש בסימטה יפואית כדי להתשיב, לתופף בתוף ולשיר שירים עצוי בים וארוכים על יופי ואהבה, אותם לא ידע הזמר.

לעתים קרובות הוא בא ממעברת רמתיים

בחורים חשודים בספרות בכרטיסי קולנוע, ביניהם גם את ברציון מזרחי. לשווא ניסה ברציון לצעוק, לשכנע את השוטרים: "מעולם לא ספסרתי. לעולם לא אספסר. אני חף מפשע!" לתדהמתו, נוכח שכל חבריו למעצז צעקו דברים דומים, לא עשו כל רושם על השוטרים.

כך עברו שתיים וחצי, עד שהאנשים נחרו ומזרחי שוחרר. יחד עם עוד אחד מה"נעצרים, השאר נשארו לחקירות גוספות.

"זה כבר קורה" לי בפעם השניה, אמר ברציון במרידות. "אני פשוט פוחד כבר להתקרב לקולנוע מבלי לשאול את השוטרים אם מותר או אסור." הפתרון עליו הוא חושב: להעביר את מקום שעשועיו לח' לונות הראוה של התיאטרונים. שם הסכנה אינה כה גדולה, יחסית.

דרכי חיים

פרא שלא השתגעתי!"

ברחובות, במשרדי עורכי הדין ובמערכות העיתונים, או בכל מקום אחר, מחפש חלף ריזון את הצדק. חלף הוא אחד מן היהודים שניצלו ממות במחנה השמדה נאצי. הוא שוחרר עם מספר חרות על זרועו וזכרונות חרותים בלב. אולם למזלו היה לו מספר גוסף: מספר של אשורת כניסה לארצות ה"ברית.

בבוקר אחד הופיע אמבולנס, לקח את חלף נגד רצונו לבית-חולים. היה זה בית"חולים לחולי רוח, כפי שהבחין מיר. כל מא' מציו לשכנע את הרופאים כי אין זו אלא טעות, וכי הוא בריא בגופו וברוחו, עלו ב"תוהו, בינתיים, אהר את המועד התייצבותו בפני ועדת ההגירה ואשרתו התבטלה. "זהו! הקסברה לכל מה שעשו לי," אמר חלף במ' "חרות." מישוה מכר באמצעי שפל זה את האשרה שלי למישוה אחר.

שיטות האינקוויזיציה. "כעת אני בטוח," הוסיף, "זה לא היה בית חולים בכ"ל, אלא מוסד משטרה בו ניסו להוציא מ' אנשים סודות פוליטיים ופוליטיים על ידי הלם חשמלי וזריקות. ההלם היה גורא," נזכר חלף.

לדבריה, איימה עליו האחות הראשית ש' לא יוציאוהו לעולם מבית-החולים אם לא יסכים להגר לישראל. "לא הסכמתי, אבל צילמו אותי נגד רצוני, הוציאו לי תעודות מזויפות וזייפו את חתימתי. כך נשלחתי לישראל."

חלף לא ראה הרבה את הארץ אליה הובא באונס: ישר מן האניה נשלח לבית-החולים לחולי רוח בעכו. "גם זה מוסד משטרה, ה' משתמש בשיטות האינקוויזיציה. פלא שלא השתגעתי אחרי כל המוסדות האלה."

למכנסים אפורים, טלאים. לפני

לה מושע עם הרוצחים והגולנים הגאזיים, "מחבל במפעלי ההצלה של יהדות הונגרי" יח." "מנהל כספים מפקפק וכו' וכו'." ה"וכו' וכו' רומז כי לגרינוולד היתה עוד שורה שלמה של האשמות אותן לא פירט, אם מחוסר מקום ואם מסיבה אחרת.

מורה לשר-התחבורה. גרינוולד עבר לכתיבת מכתבים לא מזמן. בחוף-לארץ, טען הוא, היה עתונאי וערך את עתון המזרחי צייטשריפט. "גם עכשיו," טען בהחליקו על זקנו הקצרצר, "אני משמש כתבי-חוף לעתוני גרמניה, הונגריה וצרפת." הוא לא פירט את שמות העתונים.

בחוף נעים, אך בקול חלש, סיפר על הימים בהם היה מורה של שר התחבורה המנוח, דוד צבי פנקס, והרצה על פילוסופי"ה באוניברסיטת בודפשט. לאחר מפלת ה'נאצים עבר מהונגריה לצרפת, ומשם, לפני 15 שנה, לירושלים, בה רכש בית-מלון. את כל זמנו הפנוי מהנהלת המלון הוא מקדיש לכתיבה, חוף משבתות. בשבת, ככל יהודי הגון בן גילו, הוא מבקר בבית הכנסת, כיאה לעסקן פעיל של המזרחי.

גזירה משותפת. בדבריו על קסטנר, איבן בנפש, מתרומם קולו של גרינוולד ועיניו נוצצות. "מדוע נסע קסטנר לניי"ר ברג, להעיד לטובת הרוצח הנאצי קורט בכר? שאל, במושכו את שרולו של בן שיחתו. "מדוע? כיוון שקורט איים עליו לספר את האמת בענין 130 אלף הדולאר ש' נגולו על ידיהם במשותף. בעצם, את הפר' טים אתה יכול לקרוא במכתבי."

הוא שלח את ידו לתוך מעל-החורף, הר' צא מהכיס הפנימי כמה טפסים של מכת' בים אל חברי המזרחי (פנימי!).

משטרה

האיש הנכון במקום הנכון

אליעזר שילוני, ראש המחלקה הפלילית של משטרת ירושלים, החמיר את מבט עיניו הכחולות וליטף את סנטרו הבולט: "מספר ההתפרצויות והגנבות בירושלים עלה באופן ניכר מזמן האחרון. הגיעה השעה לערוך סריקה כללית."

שילוני איננו מן האמרים ואינם עושים. בערב יצא במכוניתו, פקד דרך המשדר על הניידות שהתפורו בינתיים בכל העיר. בנזכ' חותו של קצין גבוה, עשו השוטרים את כל המאמצים. 30 חשודים נעצרו לחקירה ורק מאוחר יותר שוחררו 17 מהם.

כשחזר שילוני הביתה מאוחר בלילה, היה עייף אך שבע-רצון. אולם להפתעתו מצא את הבית מואר ואת הדיירים ערים: בו בזמן שעסק בתפיסת גנבים, נפרצו בבית בו גר שתי דירות ורכושן נשדד. סך הכל



מחפש צדק ודף ריזון ארוחה טובה

של הגנבות באותו לילה בירושלים: 7.

הסתכלות מסוכנת

קולנוע הוא השעשוע היחיד של בן ציון מזרחי (25) צנום הגוף. ליתר דיוק, שעשועו היחיד הוא ההסתכלות בתמונות המוצגות בחלונות הראווה של בתי הקולנוע. כי זה כמה חדשים מזרחי הוא מחוסר עבודה וקניית כרטיס היא למעלה מיכולתו.

אך בשבוע שעבר התברר לו כי שעשוע אנוע זה אינו ניתן בחינם: בשעת התי' קהלות ליד קולנוע חן, תפסו השוטרים 30

הווי

מים שקופים חודרים עמוק

בירושלים החליטה מועצת הדיינים להתיר למתגיירות, החייבות להיראות לפי המסורת לפני בית-הדין הרבני כשהן סבולות במקוה עד צוארן, ללבש חלוק מיוחד בשעת ה"י' בילה, משום שמי המקוה החרישים שקופים יותר מקודמיהם.

עקב אכילים

באילת עצרה המשטרה שני תושבים ש' סוליות נעליהם התאימו לעיקבות שנמצאו במקום-גניבה, שחררה אותם אחרי שהתברר כי כמעט כל תושבי אילת נועלים נעליים אלה, הנמכרות בהתשבר לצרכן.

אם אין לחם

בתל-אביב הופיע ספר ביטול שיעץ לקו' ראותיו, בין השאר: "אם באו אורחים ב' אופן בלתי צפוי ואין בבית דבר להגישו, חתכי צלי-עגל קר בכמות הנחוצה."

זמן קצר שוחרר חלף מבית החולים, להפתע' תו. הוא התרוצץ בעיר כשבידו חבילה ענ' קית של מסמכים, מכתבים וצלומים. דריש' תו: להישלח חזרה לאירופה, מקום בו ימ' שיך לחפש את הצדק. בכל זאת, לא ויתר לחלוטין על חיפוש הצדק גם כאן: הוא נכנס לעורך דין, ביקש אותו לנהל את משפטו, לא ברור נגד מי עורך הדין חיך למראה החולצה הקרועה וה' מוזהמת והמכנסיים האפורים המכוסים ב' לאים כחולים, נקב לפניו את הסכום שמש' פס כזה צריך לעלות.